

denne baggrund finder Justitsministeriet, at der bør fastsættes en uravagelig overgrænse på 8 uger for isolation af arrestanter under 18 år. Det forudsættes samtidig, at der hos politi og anklagemyndighed, forsvarsadvokaterne og retterne sker en særlig opprioritering af sagsbehandlingen i disse sager.

Med henblik på at sikre en meget restriktiv praksis med hensyn til anvendelse af isolation ud over 3 måneder vil der efter en vedtagelse af lovforslaget blive etableret en ordning, hvorefter der skal ske forelægning for Rigsadvokaten, *inden* der i retten nedlægges påstand om fortsat anbringelse i isolation ud over 3 måneder. Der vil således kun kunne nedlægges påstand i retten om fravigelse af 3-måneders fristen, hvis Rigsadvokaten efter en gennemgang af sagen har erklæret sig enig i, at de restriktive betingelser herfor er opfyldt. Også yderligere fristforlængelser efter 3-måneders fristen skal forelægges Rigsadvokaten.

Justitsministeriet vil efter en gennemførelse af lovforslaget løbende følge udviklingen i antallet og varigheden af isolationsfængslinger. Justitsministeriet vil desuden anmode Strafferetsplejeudvalget om at vurdere, om reglerne har haft den tilsigtede virkning, med henblik på at Strafferetsplejeudvalgets udtalelse kan foreligge, når de nye regler om isolationsfængsling har været i kraft i 5 år.

For så vidt angår mellemområdet, dvs. lovovertrædelser, der efter loven kan medføre fængsel i 4 år eller mere, men ikke i 6 år, kan Justitsministeriet tiltræde udvalgets forslag om, at den gældende uravagelige overgrænse på 8 uger opretholdes uændret.

Med henblik på at begrænse anvendelsen af isolation kan Justitsministeriet endvidere tiltræde forslaget om at nedsætte den gældende overgrænse for isolation på 8 uger til 4 uger, for så vidt angår lovovertrædelser, der efter loven kan medføre fængsel i 1 år og 6 måneder eller mere, men ikke i 4 år.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 16 (retsplejelovens § 770 c).

2.8. Sagsbehandlingsregler

2.8.1. Gældende ret

Efter den gældende bestemmelse i retsplejelovens § 770 c følger reglerne om behandling af spørgsmålet om isolation i hovedsagen de samme processuelle regler som reglerne om behandling af spørgsmål om varetægtsfængsling. Det følger således af henvisningen til retsplejelovens § 764, stk. 2-4, at sigtede skal have lejlighed til at udtale sig om spørgsmålet om isolation, ligesom sigtede skal have adgang til bistand af en forsvarer. Af henvisningen følger endvidere, at afgørelse

om isolation skal træffes af retten ved kendelse, der skal begrundes, at begrundelsen skal angive de konkrete omstændigheder i sagen, hvorpå det støttes, at betingelserne for isolation er opfyldt, og at forlængelse af isolation tillige skal ske ved kendelse, medmindre sigtede erklærer sig indforstået med forlængelsen.

Der henvises i retsplejelovens § 770 c endvidere til bestemmelserne i retsplejelovens §§ 766-769. Af disse bestemmelser fremgår bl.a., at rettens afgørelse om isolation kan kæres til højere ret efter de almindelige regler om kære, og at kæremål vedrørende forlængelse af isolation, hvorved isolation strækkes ud over 3 måneder, efter sigtedes anmodning skal behandles mundtligt. Når kæremål én gang har været behandlet mundtligt, afgør appelretten, om en senere anmodning om mundtlig behandling skal inødekommes. Ved henvisningen til § 766 fastslås endvidere, at kendelse om isolation til enhver tid kan omgøres af retten.

2.8.2. Strafferetsplejeudvalgets forslag

2.8.2.1. Rettens begrundelse for isolation

Ifølge Strafferetsplejeudvalget må det lægges til grund, at en væsentlig del af kritikken mod den nuværende isolationspraksis har været rettet mod det forhold, at retternes begrundelser for anvendelse af isolation ofte er ret sparsomme og generelt affattede.

Det er Strafferetsplejeudvalgets opfattelse, at konkrete og udførlige begrundelser er af væsentlig betydning ved rettens behandling af spørgsmål om isolation. En fastholdelse og tydeliggørelse af kravet herom over for retterne vil derfor efter udvalgets opfattelse være af værdi. Det vil også kunne skærpe overvejelserne hos politi og anklagemyndighed vedrørende nødvendigheden af at anvende isolation eller fortsat isolation i den enkelte sag.

På denne baggrund foreslår udvalget, at kravet om begrundelse ved kendelser om isolation udskilles fra den almindelige henvisningsbestemmelse til en særlig bestemmelse. Samtidig foreslår udvalget, at en afgørelse om isolation i alle tilfælde skal træffes ved kendelse. Således skal der efter udvalgets forslag også i tilfælde, hvor den sigtede er indforstået med en forlængelse af isolationen, træffes afgørelse herom ved kendelse, der skal indeholde en konkret begrundelse for, at betingelserne for fortsat isolation er opfyldt.

Udvalget foreslår endvidere, at der stilles krav om, at retten i kendelsen om isolation skal anføre de konkrete omstændigheder, hvorpå det støttes, at betingelserne for isolation eller fortsat isolation er opfyldt, herunder de enkelte betingelser vedrørende opfyldelsen af indikations- og proportionalitetskravet.